

У Новоме Саду 20. августа 1887.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Сабор хрватски.

Састао се сабор у Загребу веће;
Не чека се јесен кад предвета цвеће.

Тисино ће цвеће увек дужност знати,
Само треба стати, па га претом звати.

Не чека се берба, да напуни меру, —
Та берба је увек кад с' дајурне беру.

Запара се може отклонити леком:
Главом ће се климат', ка' лепезом неком.

У Загребу даклем, силом вишег смера,
Ту ће да се почне петолетна ера.

Запит' је Загреб први? И то могу рећи:
Јер се ту потег'о притисак највећи.

Жали боже труда и изборних мука!
Све то изјалови нека јача рука,

Која само Пешти шире поље спрема
И већину ствара где већине нема.

И народ је посл'о неколико људи
Да буду сведоци како с' маглом блуди

Камење ће падат' на њихове речи,
Њихове ће гласе, „већина“ да згњечи.

И ја за то питам, не би л' боље било
Не освештат' оно што је тако гњило;

Па ко има свести нек се дома врене —
(На клизавом збору лако се посрне).

Мањина је слаба да отклони квара, —
Па чија је сила тај нек даље шара.

Сам нек шије, пара, зида и обара,
И кад дође време — сам нек одговара.

Крешимир.

Јад на правом месту подигнут споменик Вишњићу?

(Жалост у 3 чина.)

I. ЧИН.

(Збива се на велику Госпојину у Грку, на гробљу.
Зора. Види се Вишњићев споменик; покривен чојом.
У близини указује се Стева Вацки и његова савест.

Стева се отима, савест га вуче напред.)

Стева Вацки: „Остави ме. Нећу да гледам.
Нисам ја паор. Видно сам и лепших споменика.“

Савест: „Ништа ако си видио. Треба да видиш
и ово. То народ подиже.“

Стева Вацки: „А зашто народ није подигао
Вишњића за његова живота? Хајде да ти покажем
кућу у којој је умр'о. Јадна чатрља, па и та није
била његова. Мене су бар за живота дигли за посла-
ника, а ако ми је воља, имам хвала богу толико, да
могу себи дићи још већи споменик.“

Савест: „И ти заиста мислиш да си данас виши
но што си био пре?“ Био си некад Стева Рацки; зато
си постао после Стева Вацки. А сад?“

Стева Вацки: „Сад сам Стева рвацки.“

Савест: „Вараш се господине. Ти си данас
„Стева банов“ или ако хоћеш Стева Хедрваров.“
(Вуче га напред.)

Стева (отима се): „Пусти ме да идем. Овде не-
мам шта гледати. Гроб је гроб.“

Савест: „Хоћеш ли да те водим на твој гроб?
Знаш ли где је? У загребачком сабору. — Знаш ли

шта пише на том гробу?“

Стева Вацки: (подсмева се). Пише оно исто, што пише и на Вишњићевом: „Изгубио је вид.“

Савест: „Јест, то пише и две речи више. Пише: Изгубио је вид и савест.“

Стева В.: „Па шта ме вијаш врага?!“ Ено иде неко. Пуштај ме да се уклоним.

Савест: Имам право уклањај се. Није лепо да квараш другом свечаност.

(Завеса пада.)

II. ЧИН.

(Збива се такође на гробљу, код излаза. Стева Вацки, његова савест и „Абердар“ састају се.)

Абердар: „А где Стеве! Особито ми је мило. А ко ти је то?“

Стева: „Моја савест.“

Абердар: „Та иди човече. Ја то чудо већ одавно не вучем уз себе. Оставио сам је негде у Београду . . . А их! биће у Риму . . . но све једно је. Па како, како?“

Стева: „Добро је. А од куд ти?“

Абердар: „Мене је овамо послала српска академија да је заступам. А ти?“

Стева: „Мене је послао српски клуб.“

Абердар: (смеје се): Хм . . . хм . . . то се баш лепо десило. Нас двоје, заступамо српску академију и српски клуб. Ха, ха ха . . .“

Стева (смеје се такође): „Е баш је овај свет комедија.“

Савест: (згрови се): Е па збогом Стево! Нас се двоје нећемо више видети. Не вреди да те тужим и гоним више. Буди задовољан ако можеш! (одлази.)

Стева: „Баш ти је то неко чудно створење! Боље што оде за увек, јер ме је доста намучила.“

ПОДЛИСТАК.

Купатило као проводација.

(Купалишна романтика).

Са својим другом Јованом, који је тачан и ваљан патпоручник код домобранске пешадије, отидем лане у некадање пливалиште Маргаритина острва, да се мало расхладимо и освежимо од силне жеге и омаре. Пливалиште ово налази се у Будиму поред ланчане ћуприје, па и ма да је врло лепо уређено, ипак се мало посеђава, док су међу тим она, што се налазе у самој Пешти, увек препуна гостију.

— Гледни само, Јоване, рекох му ја, показујући на дашчани зид кабине под 1. бројем, како ти се допадају ови записи? — Нека мушка рука је тамо ово написала: „Госпођици, која се редовно купа у овој кабини, нека узме на знање, да сам био овде,“ а испод тога опет беше лепим женским рукописом ово написано: „Страшно опет ја браним за вас.“

— Јеси чуо, рече мој пријатељ, мени се ово допада. То младо женскиње, које је написало овде ове речи, сасма је војничка духа. Тако оштроумно и достојанствено одговорити, па с толиком поругом! Баш бих волео, кад бих могао да познам ову женску.

(У даљини се чује гуслар, где пева Вишњићеву песму Бој на Салашу.)

Гуслар пева:

„Ко је вама кође набавио?
Ко је вама чоју порезао?
Ко је вама поковао оружје,
Разма једна сиротиња раја?
Па ви рају турком издадoste.“ —

(Мало подаље говори неко гомили народа.)

Говорник: „Дивно је певао Вишњић браћо, ал што га највише уздиже у очима сваког поштеног човека, то је, што није певао лажи, него своје праве осећаје. Како певао, онако и делао! А има песника браћо што певају слободи, а после газе слободи за врат. Срам их било!“

Стева: (гурка Абердара) Како ти се допада?“

Абердар: То је нека нова естетика. Од песника се тражи да лепо пева, а како он живи то се никог не тиче. Песников живот не спада у литературу, него у — оговарање.“

Стева: „Е баш се види да ниси бадава био, професор естетике. Живио!“

(И народ виче живио, ал не Абердару, него оном говорнику, што је мало час говорио.)

(Завеса пада.)

III ЧИН.

(Збива се на самом гробу Вишњићевом. Два старца стоје напред. Пуно народа и неколико чланова омладине око њих. На капији гробља Стева Вацки. Абердар. Време је по сата пред освећењем споменика. Два старца што стоје народ разговарају.)

I. Старац: (слабим дркћућим гласом) „Ослабиле су ми очи, али добро памтим. Ја сам испратио Вишњића до гроба. Но опет велим, мени се чини, да је

И за тим је отишао, те је распитивао за њу у богајника, у жене купалишнога послужитеља, — али бадава, нико није могао да му одговори, које је женскиње написало те речи.

— А ја ћу и опет дознати ово, рече Јован војничком одлучношћу, и извадив оловку из џепа, написа испод онога реда, што га је женска рука на зиду написала, ово:

„Оно духовито младо женскиње, које је тако лепо насадило горњег господина, позива се, да дознани, еда ли је могућно састати се с њиме (ван купалишнога часа на суху). Осбићну понуду у овом смислу (ако је могућно, нека се и слика приложи уз њу), прима под шифром „Нептун“ купалишни благајник.“

— Јоване пази, рекох му ја, ако какав финанси види ове речи још ћеш морати платити 30 новч. за огласни жит.

— Е, ал' ја несам потписао своје име, нити сам значајно стан, дакле не подпадам под ту дужност.

— Па мислиш ли ти, да ћеш имати каква успеха од овог истраживања?

— Дабогме да хоћу.

— Али кајде да се онкладимо да не ћеш. Плаћам флашу шампањца, ако се будеш овим женскињем оженио, обратном случају плаћаш ти.

— Пристајем!

покојник сарањен више у десно, а не ту где сте поставили крст.“

II. Старац: „Вараш се пријатељу! Ја добро знам где почива Вишњић. Ово је гроб моје породице. Ту право сарањена је моја стрива, после ње Милан, а овде трећи сандук је Вишњићев. Све смо то ми измерили. Не може бити фалинке ни у длаку.“

I. Старац: „Е хајд кад велиш да је тако, ал мени се чини да је друкчије.“

Неко из народа: (опази Абердара и Стеву В.) Ха, сад ћу ја видети ко има право. Ако је овде гроб онда ће се показати, мора се показати. (Говори полако нешто народу, народ се смеје врти главом.) Затим (одлази Абердару и његовом другу): Молим вас господо ви ћете нам моћи решити један спор. Неки веле да је споменик Вишњићев сувише висок према ширини. А ја бих опет рекао да није тако. Изволте ви пресудити. (Абердар иде напред, а и Стева Вацки се не опире, од како га је оставила савест. Они долазе тик до самог споменика, ту стају. Уједаред се зачу под њиховим ногама неки потмули јек — костију. Народ страшљиво уступи натраг. Шапуће једно другом: „Ваистину преврнуше се Вашњићеве кости у гробу.“ — Мала тишина).

Кунџић (који се ничему не досећа). „Моје је мишљење, да споменик према ширини није сувише висок.“

Неко из народа: „Браћо сад знамо што смо хтели. Добро је! Ал кад је то питање решено, викнимо у глас: „живила српска академија и српски клуб, који нам знадоше послати оваке изасланике.“ Народ виче: „Живили! (али се уклања од њих.)

Абердар (лагано Стеви): „Што ти је народ. Право вели Гарашанин: Стока. Буди ти ма какав, он ти виче живо!“

Стари је благајник смешећи се вртио главом, када му је Јован дао упуства и разјашњења, која се односе на тај знак „Нептун.“

За неколико тренутака после тога ми стрмоглавце скочисмо у хладну Дунавску воду.

Једва протече од наше опкладе једна седмица дана, а благајник преда Јовану мало писамце, које он узбуђено отвори.

Писмо је овако гласило:

Драги мој витеже!

„Допуштам вам да ми се приближите, али ако се пре тога подвргнете неким искушењима, која ће да докажу вашу сталност. Млади часници су обично превртљиви и нестални; покажите се и засведочите ми, да нисте такви, па сам ваша. „Αργος!“ Је л' те да бисте ме исејали, да сам уз писмо приложила и своју слику, кад за то још нисте стекли заслуга. Ово треба прво да заслужите, драги натпоручнике!

„Ако хоћете, да се подвргнете мојим захтевима, одговорите ми преко благајника под знаком „Тетис.“

Јованово се лице опружи, кад је ово прочитао.

— Ви сте ваљда казали том женскињу ко сам ја? — запита он благајника.

Неко из народа: „Е бадава не мож ништ бити без — науке. Да академија није послала таквог изасланика, нико не би знао казати, сигурно где је гроб Вишњићев. Поново дакле: живила академија и српски клуб!“

(Завеса пада.)

У Ш Т И П Ц И.

Затворили су једног румунског свештеника. Читам по мађарским новинама да је то букач, а није истина, он је — Лукач.

Румунском свештенику Лукачу судиће, што је рекао: да ће бити једаред у Угарској боље. И ми мислимо да га треба судити „због распрострања лажних гласова,“ јер је вероватно, да ће у Угарској бити — горе.

На Вишњићевој слави конфискован је поздрав из Цариграда. Баш смо слаботиње. Та кад се Вишњић није бојао Цариграда, што га се боји троједничка власт.

Кад је Стева Вацки видио у Грку, у свом изборном срезу, одушевљење народа за српску ствар, кад виде, где се ваљаноме подиже крст, он уздану и рече: „Das ist wirklich ein — Kreuz.“

И онда му је Грк био и грк и мрк.

Боже мој, нико не сме да буде у Бугарској министар. Управо многи би хтео да буде министар, али би сваки хтео да буде и стар поред тога, а то је под Фердинандом тешко.

— Е, па питала ме, а ја сам јој дао на питиће обавештаја, у колико сам и сам знао.

— О, ја луда! Како сам само заборавио, да ме не издате ко сам. Сад она мене познаје, а ја њу не. Па кажите ми бар како изгледа та женска?

— То вам богме и ја сам не знам рећи. Прекјуче је питала за вас нека мала плавуша, јуче нека висока гаравуша, а данас у десет часова, кад ја одох мало послом, оставио неко ово писмо на мој сто. Кабина под бројем 1. је данас целога дана била празна, те не могу да знам, ко је оставио овде ово писмо.

Јован је био врло замишљен.

— Немој јој одговорити, рекох му ја, па свршена ствар.

— Дакле да устукнем натраг испред једнога женскиња? Не, никада не!

И за тим уђе у некадању надвојвоткињину кабину, чији меки намештај као да мамљаше гледаоца, па тамо написа оловком ове речи:

„Драга моја вило!

„Заклињем ти се на верност и ишчекивам на твоје заповести. Твој верни роб Нептун, домобрански натпоручик.“

(Свршиће се.)

Русија хоће да пошље у Бугарску Ернрота. То је одговор бугарској влади на Кобурга. У Петрограду као веле: „Покажеш ти мени Немца, покажем и ја теби Немца.“

Ђира. Море, Спиро, шта је то са Пером Теодоровићем?

Спира. А шта ће бити, — трице и кучине. Мрзи ме о том и да говорим.

Ђира. Али како да је ништа кад је ево ствар дошла чак до суда.

Спира. То је Пера сигурно и хтео.

Ђира. А како би хтео!

Спира. Знаш, Пери је срамота што су га виђали да шурује са Гарашанином, пак ће му сад добро доћи ако суд, после званичне истраге изрекне: „Пера Теодоровић није напредњак“.

П у с л и ц е.

♀. Немачке се новине једе што изгледа као да неће бити састанка у Штетину. — Не треба се жестити, — може бити штете и без Штетина.

♯. Принца Фердинанда јоште не признају; али он вели све је то ротква. (Можда ће бити и р'отква, — али Ернротква).

≡. Штета што нису принцу Фердинанду у Ебенталу измерили нос. Јер ма да му је нос при одласку био велик, кад се врати канда ће бити још много већи.

△. Французи праве велики маневр; — ма неверују Немци да је то само маневр.

т. Хвала богу кад дочеасмо у Србији потпуно слободне изборе. Ту слободу мора и „Стармали“ хвалити (ма да је не осећа).

Ж. „Видело“ назива министра Радивоја Раком. А слободу избора моћи ће назвати раком својом.

⊕. Говорило се да ће скупштина бити у Београду. Сад се вели да ти гласи нису били истинити него из Нишњени.

Q. Радић да буде доктор права!!! — Ал он то сигурно тако разуме, да ће онда имати право да кривуда, што је до сада тако лепо умео и без права.

∞. Даклем г. Вукашин почастио је све новинарске рапортере у своме винограду. Е бога ми има и кога, а има и за што.

Има нас и оваких.

Кад год седнем, узмем перо,
Песме бих да пишем
Кидам перо, кречим друго,
Од муке уздишем.
Распињу ме тешке мисли,
Слава, величина,
Па кад видим да не иде,
Ја се латим—вина.
Пијем, бого, дуго, много,
Пијем и сувише,
Јер се сећам да при пињу
Млоги песник пише.
Па накресан кући дођем
— Једва се довучем —
Али онда место песме,
— Једва што се — свучем.

У Бечу 1886.

— кри —

С б р д а с д о л а.

I.

Тако вам је то у свету. Свашта се догађа. Ето н. пр. човек се роди с мало повећим носом, па, ако му је отац какав сиромашак, он учи гимназије, после доспе у какву редакцију, натруни мало Мађарима под нос, они га затворе. Кад изађе из затвора а он — *славан човек*. Доспе вам онда свуда, дође и на сабор, има права, да се „бори за народ“, јер је и „страдао“ за њега. Осим тога има права, да зида куће, да грди оне, који нису *ништа* довршили (јер он је довршио бар кућу и шталу) а овамо се пачају у народне ствари, да се размеће као ваљан родољуб а у zgodним моментима, да је мањи и од свог рођењог — носа. Онда вам изгледа, да је цео он, као што стоји, *паразит* на том *свом носу*.

То вам је у обичним приликама. Али се роди н. пр. човек с мало повећим носом у каквој херцешкој фамилији. То је онда већ друга ствар. Одрасте, постане улански официр, у том се створи каква несретна Бугарска, која на све стране трчи и тражи себи — кнеза. У том лутању наиђе и загне за тај мало већи — нос. *Носилац* тог *носа* квитири и сели у — Бугарску. За то, видите Фердинандо I. не каже: „Ја Фердинанд I.“ него: „Ми Фердинанд I.“ т. ј. *он* и — *његов нос*. Судбина јарац па — шта би.

Треба имати за то — *нос*. Кад човек нема носа, може га дати и правити. Не помаже му, целог века свог остаће само обичан, поштен човек. Тако вам је то.

Са *очима* је са свим другачије. Роди се човек с очима, живи па и — умре. Ако баш и он случајно постане кнез бугарски, он кокетира с целом Европом и то га — упропасти. Ако је дакле човек Батенберг или — женско (што је у овај мах свеједно) онда му тако шта најлакше пасира.

А ето узмите нашег слепца—гуслара и песника Вишњића. Он је тек онда кад је изгубио очи (физичке)

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Убоље и даље видео него многи, који метну и „цвикере“ а да и не говорим о онима, који не виде даље од свог — носа. И, видите, том *слеиом* Вишњићу, дошли смо нас хиљадама *окатиз* на гроб, па шта смо видели? С оним очима око носа, видели смо скроман споменик, онај ужасан наред у селу, ону животињску грабеж тамошних „бир-таша;“ видели смо, двоножно једно, врло својевољно створење, које је хтело пред нама да се „продуцира“ и тако свашта и којешта. Али с оним очима, с којима је и *слеи* наш песник *гледао*, видели смо и *ми* мало даље у будућност нашу, видели смо *нешто*, што нам ни десет оних својевољних двоножаца не би растерало испред *тих* очију. Ми смо видели будну свест народа српског, видели смо да он још верује у *моћ народне* песме, која га је вековима учила, да се боји „за крст часни и слободу златну.“ Видели смо „да Срб још живи.“ „Е па (за сад) дотле а куда ћеш више?“

До виђења међу тим!

Диводик.

То би био „шпас“!...

I.

Кад би нешто судба хола,
мени дала власт,
да царујем да благујем,
онако у слат:
Народу би *српском* дао
— свуда *први* глас!...
а остали... шта би рекли:
то би био „шпас“!!!

Књаз бугарски ено оде,
у свој „љубљен“ род,
поносито диже чело,
поносит му ход;
ал да нешто с' *оне стране*
викну у сав глас:
„Ко-бургија — тај долија“!...
то би био „шпас“!!!

Да ће Герман у пензију,
то већ знамо сви,
да и ово дочекамо,
сви смо молили;
ал' да Герман нешто викне,
(хај! у добар час!
„мој доходак сиротињи“!...
то би био „шпас“!!!

Стармалових претплатника
није велик' број,
Пријатељи против њега
и сад воде бој...
Ал' да нешто у *Јашану*
ми имамо глас,
па да *нешто рећи* смемо...
то би био „шпас“!!!

Кад би нешто *сада* пао
какав голем снег;

па покрио целу земљу
долину и брег;
а *зимус* нам дозривале
пшеница и клас;
то би збиља смешно било,
то би био „шпас“!!!

Да је мода чудан светац
позната је ствар,
и да многој нашој „дама“
чини мода квар;
ал' да дође на „*турниру*“,
„*кринолине*“ крас;
јесте чуле, женске главе:
то би био „шпас“!!
то би био „шпас“!!!

Др. Казбулбуц.

Циганске питалице.

Питао кадија Циганина: Ала, Циго, реци ми право колико си батина добио свога века?

— Хе, господине, љубим ти руку, могао би ти половину поклонити, па би имали обојица доста.

Питали Циганина: има ли брата?

— Имам га. Ал' није мој?

— Да чији је?

— Свој.

Питали Циганина на што му слеп коњ?

— Па није мој коњ слеп. Он само жмури.

— А што жмури?

— Стиди се што је на оба ока ћорав.

Питали Циганина како се моли богу.

— Ево овако: Не дај, боже, глади без хлеба, ни жеђи без вина.

Мој мали Данчика зна већ прилично немачки, али хоће да се још боље изведба у томе језику. Зато сад прикупља и бележи немачке сложене речи; а купи их из сећања, из разних књига а и из новина немачких, а смешта их по почетним словима.

Ономад завирих у његову бележницу и нађох читав низ таквих речи, које нису везане никаком логичном везом. Из тога сам извадио овај одломак за „Стармали“, — само за то што изгледа као да су неки стихови:

Elenthier.
Erdenloos
Edelmann.
Erbsengross.
Erkelsitz.
Extrawurst.
Echtheitswahr.
Egeldurst.
Estlingsrecht.
Extraboot.
Ebenthal.
Erenroth.

Припослао J. A.

О д л у к а !

Судац у хваљено—слављеној Босној—повосној вели молитељу:

„Ево ти одлука“! . . .

А овај ће на то казати:

„Мани ме господине од—лука!! курталиши ме тога: то ми је већ загорчило!! . . .

И немам ништа него *лук и леб*, па сад ми и ти судиш: „од—луна“ па куд ћу ја јадан?!

Бар ми издај какав абер: „од—сира“, а не увек: „од—лука“!!!

Д. Казбулбуц.

? . . . ! . . .

Јова. „Јесил' чуо:

да нам данас умире,

богатирика

удовица Мила“? . . .

Нова. Аох! штете! . . .

то би *јуче* красна,

за женитбу

„партијица“ била!!!

По нем.

Др. Казбулбуц.

М о ј ч и к а А д а м.

Мој чика Адам сушта вам је доброћудност. Што му фали у висину, намирила је ширина, трбух аша!! све се гипка; глава као Аркадије колара „цимер“, а ноге да издрже највећи топ! . . . Он вам по васдап лешка то на једној то на другој страни, а кад се преврне, трчи цео комшилук на поље, јер мисле, да је — земљотрес! . . . Чика Адам радо чита новине; али пошто је он са масних залога ја стекао своју „екселенцију“, то вам ни за бога не трпи „уводне“ чланке; радије се бави са каквим „масним“ и „позамашним“ новостима, који могу лако „за наприти чорбу“; он чита од „главе“, па онда иде редом, док није целу „средину“ свршио, за тим долази „подбатак“, (хоћу рећи: подлистак) а на последак заврши са „страшњим“ делом, у коме најрадије чита огласе о каквим новим „тортама“ и „колачима.“ — За вужду бави се и са „уштипцима“ али воле, кад су „масни“. — „Пуслице“ не трпи, јер му се вели, кваре зуби. — Пре ручка радо чита „Стармали“, јер му то вели отвори добар апетит и очеличи му чисто све живце, — после ручка одма узме у руке „турски народ“, јер каже, онда може одма слатко заспати! . . . Радо има све новине, али ипак вели, да би за какво печено прасенце дао с' драге воље и речени свој „Leib Einschläferungs-Journal“ и још приде „Вражије доба“ заједно са „не-Виделом.“ — Кад спава, онда обично дух му мирује, али му се из уста извијају тако милозвучни гласови, да је оштина наша закључила, поставити уз његов кревет једну партију не тестерисаних дарака; надају се, да би их чика Адам до зоре ко-

мотно истестерисао! . . . Волије биртију него цркву, јер вели: по пину предику нити могу чути, (јер је нема) нити је могу кући донети, а ако сам мало тежак, (он каже увек: мало, а има му 100 ока по старој мери) ја себи дам донети кући ону чудотворну есенцију, у којој: „истина“ лежи, па се онда с' њом забављам боље него са попом. Таки вам је мој чика Адам. . . .

Др. Казбулбуц.

М о ј е у в е р е њ е. ○

„Боље данас погача

Нег сутра печење.“ — —

Нек се теши с тим ко хоће,

Моје ј' уверење:

Најбоље је сваки дан

„Бифтек“ и печење.

Рекао један изелица.

— кри —

Досетке наивности и др. из дечија света.

Из школе: „Кад једна земичка кошта два новчића колико коштају онда две?“

— „Четир новчића.“

— „А три?“

— „Шест новчића.“

— „Добро! Хајде ми сад реци, колико ћеш онда добити за 10 новч?“

— „Шест земичака“. (Тако је он код пекара куповао).

Попа А. у Ш. знају сви. Кад он устане говорити и доказивати, ту онда краја нема. Мали Беба слушао га једном, па кад му је већ ваљада досадило а он ће тек као маторац какав:

„Али молим те, попа поп А. — тако га је он увек звао — ћути једанпут, већ ме глава заболе од твог говора.“

Оде Бебин отац с учитељем на коли некуд, али су обећали да ће до подне доћи. Већ један сат а њих нема. Мати се једи: „Где су већ толико? Не чудим се оцу вам али како да се и г. учитељ толико задржи?“

А тек ће Беба: „Та мани их! Један као и други!“

Била наша Деса код нас у гостима, па је обећала чики срце. Кад је полазила од нас, искао је чика, да да што је обећала. Сад се већ покајала, па је гледала да се извуче: „Е па не може се то дати. Морао би се трбув расећи, па би ја умрла“

Један пут пита Деса мајку: — „За што, мајто, не тувате бунде?“

— „Па бунда се не кува, рано моја, бунда се само облачи.“

— „Није оне бунде на толима, недо оне испод тревета, што немају длате.“ (Мислила је бундеве, које је смотрила у кујни).

Разболе се наша Деса, па смо звали и доктора. Кад је доктор отишао, питам ја њу, шта јој је казао доктор. „Па ниста, све ме је мирисао (перкутирао) свуда и по леђима и свуда, понда ми је дао и ону црвену воду, али то се пије са „сулцом“, јер је дорто. Јелте мајто?“

Покупио Ј б.

Све дужнике наше, којима са данашњим бројем цедуље шаљемо уз ознаку колико који дугује, учтиво молимо да сваки свој дуг подмири у најкраћем времену. Нека сваки помисли да је издавање новина скопчано са великим, разноврсним трошковима, па кад ми ове кад и кад на штету своју морамо да подмирујемо, право је да нама плати сваки, који новине прима и чита. Иначе мораћемо у листу јавно по имену свакога позвати који то не учини у року од 14 дана. Не желимо бруке, али мораћемо учинити, ако дотични неће да своју дужност учине. Зато поновљено молимо свакога, ко данас у своме листу цедуљу нађе, да исту пажљиво прочита и свој дуг пошље.

Такођер молимо и све оне, који нам што за овај лист од прошле године дугују, да свој дуг у најкраћем року подмире или да одговоре ако су коме што у име тога дуга за наш рачун платили. Сваки од оних добио је карту колико и за које време дугује. Нека нико не чека, да га још и другим путем за овај дуг опомињемо.

АДМИНИСТРАЦИЈА „СТАРМАЛОГ.“

Новије књиге.

послате уредништву на приказ.

Филип Вишњић, српски песник, јунак и гуслар. Српском гуслару, песнику и јунаку филипу Вишњићу у спомен подизања сименика. Митровица. Издање књижаре Краиновића и Суботића. 1887 Штампариија српске књижаре Браће М. Поповића у Новом Саду.

Православље у данашњем црквеном живопису у Србији. Књижица П. Од М. Валтровића. Прештампано из Нов. Беогр. Дневника. У Београду. штампариија задруге штампарских раденика. 1887.

КЊИЖЕВНА ВЕСТ.

Први календар за 1888 годину
Сад је баш изишао из штампе:

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРЕСТУПНУ 1888.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

ЗА КРАТКО ВРЕМЕ ИЗИЋИ ЋЕ:

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1888. ГОДИНУ, који је богато урешен најновијим и најлепшим сликама уз најодабранији и разноврстан садржај, као и досад што је доносио

Ми смо се потрудили да овај највећи буде и за 1888. год. најбољи, најлепши и по томе најјефтинији српски календар, као што је то и до сада вазда бивао, што ће у осталом за кратко време сам „ОРАО“ најбоље потврдити, а ми ово само међутим укратко јављамо поштованој публици и нашим дојакошњим комисионарима, који нека се изволе унапред пријавити колико којег календара да им пошљемо.

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА у Н. САДУ,
издавалац „Орла“ и „Царића“.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 „
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 „
Читанка за други разред српске осн. школе	24 „
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 „
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 „
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 „
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 „
„ „ „ 4.-ог „ „ „	8 „
„ „ „ 5.-ог „ „ „	10 „
„ „ „ 6.-ог „ „ „	8 „
Зоологија за учитељске и више девојачке школе	80 „
Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране	80 „
Наука из светог писма (за писање и на изузет учење) у основној школи — — — —	10 н.
Изв Часослова оупражненіе въ чтеніи церковныхъ книгъ въ оупотребленію въ нар. оучилищахъ	9 н.
Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — —	30 „
Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — —	16 „
Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додаток: Наука о глобусу и мапама — — —	25 „
Један пут један — таблица на тврдој артији —	2 „
Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I.	60 н.
„ II.	60 „
Велика катавасија	1. — „
Мала катавасија	20 н.
Ћимнастичке игре са сликама. Део I.	1. — „
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основним школама друго издање	10 „

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк. 10 н.
 Наставни план за срп. нар. учитеље 20 „
 Нове метарске мере 10 „

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подписатој накладној штампарији од које ће добити највећи књижарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књижарама.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1887. до
 од 24. марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.
 Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУПЧУКАВАРНЕ: недељом у 5 и по сахата по подне.
 Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.
 У НОВОМ САДУ, 23. марта 1887.

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

Најбољи крв чистећи и побољшавајући лек

јест

ЈОДКАЛИ-СИРУП

приправљени од Александ. пл. Ковача лекарника у Вел. Бечкереку.

Особито се препоручује код сифилитични болести и код последица истих, проузрочене занемарењем, надаље код шифрофула, особито у они случајеви где се отоци жлезда и старе тифрофулозне ране налазе.

Непроцењив лек против костобоље, главобоље, реуматички болести, живаца, болести на ножи, тешко зарасицујућим ранама, миграини, тешком дисању, падавици, одевљању, жутици, грчеви у материци, отоку цигерице и слезине. Да успех имаде нужно је 4—5 боца Јоднали-сирупа употребити.

Цена једне боце фор. 1-20

Главна стовариште А. пл. КОВАЧА, лекарна код „Спаситеља“ у Вел. Бечкереку.

ГЛАВНА СТОВАРИШТА: у Н. Саду: Апотека К. Грозингера. Осек: Ј. пл. Диенес. Земун: Фрања пл. Бенко. Загреб: Антон Кегл, (Barmherzige Brüder) Панчево: Ф. Рада. Београд: К. пл. Драскоци; Суботица: Д. Дечи, апотекар.

Стовариште у Апотекама: Беч: А. Мол, Tuchlauben Nr. 9. Будимпешта: Јосиф пл. Терек, Königsgasse Nr. 12. Ђорђе Кригнер, Kalvinplatz. Александар Молдовања, Wasserstadt. Сегедин: К. пл. Барчаи. Темешвар: К. Јанер. Ј. Тарцај. Мако: Кол. пл. Кулижај. Х.-М.-Вашархељ: К. Бернатски. Печу: Кол. Гебел. Праг: В. Фрагнер, Nr. 205-III. Мишколц: Др. Ј. Сабо. Дебрецин: Др. Е. Рочнек. Сатмар: Ј. Босин. Кашау: Ф. Корлат. Пожун: Венделин Хајм. Бур: Ото Петри.

1—10.

! ЈОШ НИКАД ДОСАДА !

Један комад памучног платна (Baumwolleinwand) 1 риф широко (30 рифи)	ф. 3.75
Један комад памучног платна $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 4.45
Један комад памучног платна широко 1 риф (30 рифи)	ф. 4.70
Један комад памучног платна широко $\frac{5}{4}$ рифи (30 рифи)	ф. 5.40
Један комад платна од „Гарна“ 1 риф широко (30 рифи)	ф. 5.25
Један комад платна од „Гарна“ $\frac{5}{4}$ рифи широко (30 рифи)	ф. 6.40
Један комад „креас“ платна (30 рифи)	ф. 5.—
Један комад шифона (30 рифи)	ф. 4.50
Један комад платненог оксфорда (30 рифи)	ф. 4.75
Један комад платненог сезира (30 рифи)	ф. 5.75
Један риф изврсног угаситог или плавог глатког паркета	ф. —10
Један риф изврсног двоструког паркета	ф. —15

30.000 РИФИ ФИНОГ

СРПСКОГ ПЛАТНА

57 cmtr широко риф 14 $\frac{1}{4}$ НОВЧ.
 62 cmtr широко риф 15 $\frac{3}{4}$ НОВЧ.

При прегледу ових цена увериће се сваки, да друга мануфактурна трговина није у стању тако јефтино робу продавати, као

В. АДАМОВИЋ

ВЕЛИКО СТОВАРИШТЕ МАНУФАКТУРНОГ ЕСПАПА
 ТЕМИШВАР, ГЛАВНА ПИЈАЦА.

6—15

Велико, добро сортирано стовариште моде-бордуре, парцела, креаса, румбургског и холандског платна, крелегних хаљина, чаршава за столове, салвета, марама од памука и вуне.

Моје стовариште у изложби за извоз из Аустро-Угарске државе код Аустро-Угарског Друштва (österr.-ung. Export-Verein) у Бечу, I. Wollzeile Nr. 35 стоју сваки у свако доба слободно на увид.

У vrlo великом избору квалитетних, најлепших и правих сатина (Waschechten Mode-Borduren Satins.) Gaston-Vigonia памучне тарале за госпође и децу.